

לְשַׁבְּעֵיךָ כְּתָרִין עֲלֵאִין. וּמִתְמָן אֲתַפְתְּחוּ
אֲרַחֲיִן לְעֵתִיקָא סְתִימָאָה דְכֻלָּא, לְמַחְמֵי
בְּהֵוּא נְעִימוּתָא עֲלָאָה דְנִהְרָא, וּמִהֲנִיא
לְכֻלָּא. כְּמָה דְאַתְּ אָמַר, (תהלים כז) לְחַזוּת
בְּנוּעָם ה' וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. מָהוּ וּלְבַקֵּר
(במדבר יב) בִּיתִי נֶאֱמָן הוּא.

אָמַר לוֹ, אַבָּא, כְּמָה זְמַן נִתְּנוּ לִי
בְּעוֹלָם הַהָא? אָמַר לוֹ, אֵינְךָ רְשׁוּת
וְלֹא מוֹדִיעִים לְאַדָּם, אֲבָל בְּהַלּוּלָא
הַגְּדוֹלָה שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן תְּהִיָּה
עוֹרֵף שְׁלַחְנוֹ, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר צְאִינָה
וּרְאִינָה בְּנוֹת צִיּוֹן בְּמִלְךָ שְׁלֹמֹה
בְּעֵטְרָה שְׁעֵטְרָה לוֹ אִמּוֹ בְּיוֹם
חֲתָנָתוֹ וּבְיוֹם שְׁמִחַת לְבוֹ.

בֵּין כֶּף הַתְּעוֹרֵר רַבִּי יִצְחָק, וְהִיָּה
צוֹחֵק וּפְנֵי מְאִירִים. רָאָה רַבִּי
שְׁמַעוֹן, וְהִסְתַּפֵּל בְּפָנָיו. אָמַר לוֹ,
דְּבַר חֲדָשׁ שְׁמַעְתָּ? אָמַר לוֹ, וְדָאִי.
אָמַר לוֹ. הַשְּׁתַּטַּח לְפָנַי רַבִּי
שְׁמַעוֹן.

רְמַדְנֵנוּ, מֵאוֹתוֹ יוֹם הָיָה רַבִּי יִצְחָק
אוֹחוֹ אֶת בְּנוֹ בִּידוֹ וּמִלְמַד אוֹתוֹ
תּוֹרָה, וְלֹא הָיָה עוֹזֵב אוֹתוֹ.
כְּשֶׁהָיָה נִכְנַס לְפָנַי רַבִּי שְׁמַעוֹן,
הוֹשִׁיב אֶת בְּנוֹ בְּחוּץ, וְיָשַׁב לְפָנַי
רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְהָיָה קוֹרֵא לְפָנָיו,
(ישעיה לח) ה' עֲשֵׂקָה לִי עֲרַבְנִי.

רְמַדְנֵנוּ, בְּאוֹתוֹ יוֹם תְּקִיף וּמִפְּחִיד
שֶׁל הָאָדָם, כְּשֶׁמְגִיעַ זְמַנּוֹ לְהִסְתַּלַּק
מִהָעוֹלָם, אַרְבַּעַת צַדִּי הָעוֹלָם
עוֹמְדִים בְּדִין הַקֶּשֶׁה, וּמִתְעוֹרְרִי
דִּינִים מֵאַרְבַּעַת צַדִּי הָעוֹלָם,
וְאַרְבַּעַת קְשָׁרִים נִיְצִים, וּקְטָטָה
נִמְצָאת בִּינֵיהֶם, וְרוֹצִים לְהַפְרִיד
כָּל אֶחָד לְצַדּוֹ.

הַכְּרוּז יוֹצֵא וּמְכַרִּיז בְּאוֹתוֹ
הָעוֹלָם, וְנִשְׁמַע בְּמֵאתִים שְׁבַעִים
עוֹלָמוֹת. אִם צַדִּיק הוּא - כָּל

לְשַׁבְּעֵיךָ כְּתָרִין עֲלֵאִין. וּמִתְמָן אֲתַפְתְּחוּ
אֲרַחֲיִן לְעֵתִיקָא סְתִימָאָה דְכֻלָּא, לְמַחְמֵי
בְּהֵוּא נְעִימוּתָא עֲלָאָה דְנִהְרָא, וּמִהֲנִיא
לְכֻלָּא. כְּמָה דְאַתְּ אָמַר, (תהלים כז) לְחַזוּת
בְּנוּעָם ה' וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. מָהוּ וּלְבַקֵּר
(במדבר יב) בִּיתִי נֶאֱמָן הוּא.

אָמַר לִיָּה, אַבָּא, כְּמָה זְמַנָּא יְהִיבוּ לִי בְּהֵאִי
עֲלֵמָא, אָמַר לִיָּה, לִית לִי רְשׁוּתָא וְלֹא
מוֹדְעֵי לִיָּה לְבַר נֶשׁ. אֲבָל בְּהַלּוּלָא רַבָּא
דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, תְּהֵא מִתְקַן פְּתוּרִיָּה. כְּמָה
דְּאַתְּ אָמַר, (שיר השירים ג) צְאֵנָה וּרְאִינָה בְּנוֹת
צִיּוֹן בְּמִלְךָ שְׁלֹמֹה בְּעֵטְרָה שְׁעֵטְרָה לוֹ אִמּוֹ
בְּיוֹם חֲתָנָתוֹ וּבְיוֹם שְׁמִחַת לְבוֹ.

אֲדַהְבִּי אֲתַעַר רַבִּי יִצְחָק, וְהָיָה חֲיִיף,
וְאַנְפוּי נְהִירִין. חָמָא רַבִּי שְׁמַעוֹן,
וְאַסְתַּפֵּל בְּאַנְפוּי. אָמַר לִיָּה, מְלָה חֲדָתָא
שְׁמַעְתָּא. אָמַר לִיָּה, וְדָאִי. סָח לִיָּה, אֲשַׁתַּטַּח
קַמִּיָּה דְרַבִּי שְׁמַעוֹן.

תְּאֵנָא, מִהֵוּא יוֹמָא, הָוָה (דף ריח ע"ב) רַבִּי
יִצְחָק אֶחִיד לְבָרִיָּה בִּיְדֵיהּ, וְלַעֲי
לִיָּה בְּאוֹרֵייתָא, וְלֹא הָוָה שְׁבָקִיָּה. כִּד הָוָה
עָאֵל קַמִּיָּה דְרַבִּי שְׁמַעוֹן, אוֹתְבִיָּה לְבָרִיָּה
לְבַר, וְיִתִּיב קַמִּיָּה דְרַבִּי שְׁמַעוֹן, וְהָוָה קָרִי
קַמִּיָּה (ישעיה לח) ה' עֲשֵׂקָה לִי עֲרַבְנִי.

תְּנָא, בְּהֵוּא יוֹמָא תְּקִיפָא וְדַחִילוֹ דְבַר נֶשׁ,
כִּד מְטִי זְמַנִּיָּה לְאַסְתַּלְקָא מֵעֲלֵמָא,
אַרְבַּע סְטָרִין דְּעֲלֵמָא קִיָּיִמִין בְּדִינָא תְּקִיפָא,
וּמִתְעַרִּין דִּינִין מֵאַרְבַּע סְטָרֵי עֲלֵמָא. וְאַרְבַּע
קְשׁוּרִין נִצְאָן, וּקְטָטוּתָא אֲשַׁתַּפַּח בִּינֵיהֶוּ,
וּבְעֵינִין לְאַתְפָּרְשָׁא כָּל חַד לְסְטָרוּי.

כְּרוּזָא נְפִיק וּמְכַרְזָא בְּהֵוּא עֲלֵמָא, וְאַשְׁתַּמַּע בְּמֵאתָן וְשַׁבְּעִין עֲלֵמִין.

העולמות שמחים כנגדו, ואם לא - אוי לאותו האיש ולחלקו. למרנו, באותו הזמן שהכרוז מכריז, אז יוצאת שלהבת מצד צפון, והולכת ובושרת בנהר דינור, ונפרדת לארבעת צדדי העולם, ושורפת את נשמות הרשעים. ויוצאת אותה שלהבת ועולה ויורדת בעולם, ואותה שלהבת מגיעה לכנפי התרנגול השחר, ומכה בכנפיו וקורא בפתח בין השערים.

פעם ראשונה קורא ואומר, (מלאכי ג) הנה היום בא בער פתנור וגו'. פעם שניה קורא ואומר, (עמוס ד) כי הנה יוצר הרים וברא רוח ומגיד לאדם מה שחוו. ואותה שעה ישב בן אדם במעשיו שמעידים לפניו, והוא מודה עליהם. פעם שלישית, כשרוצים להוציא ממנו את נשמתו, קורא התרנגול ואומר, (ירמיה י) מי לא יראך מלך הגוים כי לך יאתה וגו'.

אמר רבי יוסי, תרנגול שחר למה יוצא? אמר לו רבי יהודה, כל מה שעשה הקדוש ברוך הוא בארץ, הכל רמוז בחכמה, רק שבני אדם לא יודעים. זהו שכתוב (תהלים קד) מה רבו מעשיך ה' כלם בחכמה עשית מלאה הארץ קנייך. ומשום שנעשו בחכמה, כלם רמוזים בחכמה. והתרנגול השחר, שנינו אין דין שורה אלא במקום שהוא מינו, ושחר בא מצד הדין. ולכן בחצות הלילה ממש, כשמתעוררת רוח של צד צפון, שלהבת אחת יוצאת ומכה פתח כנפי התרנגול והוא קורא. וכל שכן בתרנגול שחר, שמתפון יותר מאחר.

אי זפאה הוא, פלהו עלמין חדאן לקדמותיה. ואי לאו, ווי לההוא בר נש ולחולקיה.

תנא, בההוא זמנא דכרוזא כריז, כדין נפק חד שלהובא מסטר צפון, ואזלא ואתוקד בנהר דינור, ומתפרשא לארבע סטרי עלמא, ואוקיד נשמתהון דחייביא. ונפק ההוא שלהובא, וסלקא ונחתא בעלמא. וההוא שלהובא מטא בגדפוי דתרנגולא אוכמא, ובטש בגדפוי, וקרי בפתחא בין תרעי.

זמנא קדמאה קרי ואמר, (מלאכי ג) הנה היום ה' בא בוער פתנור וגו'. זמנא תניינא קרי ואמר, (עמוס ד) כי הנה יוצר הרים ובורא רוח ומגיד לאדם מה שחוו. וההיא שעתא, יתיב בר נש בעובדוי, דסהדין קמיה, והוא אודי עלייהו. זמנא תליתאה, פד בעיין לאפקא נשמתיה מניה, קרי תרנגולא ואמר, (ירמיה י) מי לא יראך מלך הגוים כי לך יאתה וגו'.

אמר רבי יוסי, תרנגולא אוכמא למאי נפקא. אמר ליה רבי יהודה, כל מה דעבד קדשא בריך הוא בארעא, פלהו רמיז בחכמה, בר דבני נשא לא ידעי. הדא הוא דכתיב, (תהלים קד) מה רבו מעשיך ה' כלם בחכמה עשית מלאה הארץ קנייך, ומשום דאתעבידו בחכמה, פלהו רמיזין בחכמה.

ותרנגולא אוכמא, תנינן, לית דינא שריא אלא באתר דהוא זיניה. ואוכמא מסטרא דדינא קאתי. ובגין כך, בפלגות ליליא ממש, פד רוחא דסטרא דצפון אתער, חד שלהובא נפיק, ובטש תחות גדפוי דתרנגולא, וקרי. וכל שכן בתרנגולא אוכמא, דאתפון יתיר מאתרא.